**Supravieţuitorii**

Se treziră rând pe rând, scrijelind liniştea câmpiei - o nesfârşită pârloagă noroioasă -cu murmure anemice, nedesluşite, darcare se burzuluiră iute, devenind gemete, oftaturi obidite, icnete, sudalme, blesteme, îndemnuri sau porunci - toate slobozite într-un vertiginos crescendo de mii de glasuri: aspre, de bărbaţi încrâncenaţi; strident piţigăiate, de femei sictirite, cusurgioaice; gâjâite, de bătrâni indignaţi; răutăcios-scâncinde, de copii vlăguiţi, speriaţi şi flămânzi.

Pe urmă se agitară, vălurindu-şi spinările, ca să cotrobăiască prin genţi sofisticate sau prin sarsanale jegoase, îşi drămuiră din ochi proviziile împuţinate, furişară gânduri pizmaşe şi râvnitoare înspre ale vecinilor, parcă ceva mai bogate, şi prinseră să îmbuce, unii hulpavi, alţii cu lentoare, savurând fiecare firimitură, unii pe săturate, alţii cu parcimonie, după cum se lăsaseră pradă fie foamei, fie grijii prânzurilor viitoare.

în sfârşit, într-un nou vacarm de voci cârtitoare, izbutiră să se rupă de locul popasului, urnindu-şi cu greu cărucioarele scârţâinde, valizele, boccele, bătrânii, copiii, picioarele, gândurile confuze şi speranţele amorţite.

Se desfăşurară formând o târâtoare bizară, care, parcă poticnindu-se, îşi împingea inelele diforme - gâlme ferfeniţite alternând cu gâtuituri secţionate ici-colo, unde câte un nevolnic pierdea ritmul, fiind repede ajuns şi depăşit de năboirea celor de pe urmă-i, ce transforma fosta sugrumătură într-o nouă aglomerare gogoşată.

Yves avusese ocazia să vadă coloana de sus. Fusese unul dintre privilegiaţii care reuşiseră să facă rost de un elicopter şi îndesase în el provizii suficiente pentru patru persoane, căci îl însoţeau Carole - soţia sa de-a doua, o făptură excesiv de fragilă şi de neajutorată, cu un aer adolescentin, Anne - sora Carolei, pe care, nu fără răutate, el obişnuia s-o tachineze spunându-i femeia-jandarm, şi Geo - actualul concubin al Annei, un român guraliv, impertinent şi agasant.

Fireşte, ar fi dorit să poată pleca doar cu Carole - ceilalţi doi îi erau stresant de antipatici -, dar o logică elementară îl silise să admită că, în acele vremuri în care oamenii păreau să fi pierdut controlul, libertatea şi supravieţuirea depindeau de apartenenţa la un mic grup capabil să-şi asigure propria

protecţie - el însuşi cunoştea artele marţiale -, să-şi păzească proviziile ca pe ochii din cap - lucru pentru care se bizuia pe Anne - şi să dea iama prin ale altora fără să stârnească vreo bănuială - ceea ce era unul dintre talentele ascunse ale lui Geo.

Şi poate că planul lui ar fi avut succes, poate că ar fi reuşit să ajungă în Siberia printre primii şi să-şi construiască un adăpost fortificat într-o zonă propice supravieţuirii, dacă măcar unul dintre ei s-ar fi priceput la pilotarea manuală a elicopterului. Riscaseră bizuindu-se numai şi numai pe calculator, deşi una din puţinele certitudini nemistuite în vâltoarea invaziei şi a exodului era faptul că, în preajma străinilor, toate inteligenţele artificiale sucombau, dereglându-se treptat şi ireversibil. Şi avuseseră ghinion, zăriseră prea târziu o ceată de şapte-opt indivizi furişându-se printre dealuri. Yves observase că niciunul nu căra obişnuitele boccele şi, alertat, se precipitase cerându-i calculatorului un viraj de o sută optzeci de grade. Darîn momentul acela îi survolau deja, aşa că întoarcerea se dovedise neinspirată, căci îi adusese deasupra blestemaţilor de invadatori pentru a doua oară.

– Ne sunt prieteni! Să aterizăm! Suntem salvaţi! exclamase Carole, cu bucuria sticlindu-i în ochi şi cântându-i în glas. Ceilalţi, neafectaţi de contactul fugar cu fluxurile mentale ale celor de jos, o fixaseră nedumeriţi. Apoi, înţelegând, schimbaseră priviri disperate. însă Carole, spre deosebire de calculatorul coordonator al aparatului, îşi revenise. începuse să plângă încet, îngrozită de propria ei rătăcire şi strângând dreapta lui Yves cu degete palide, crispate. El oftase, convins că o făcea sub povara milei şi a dragostei pentru femeia diafană care depindea de el întrutotul şi fără să realizeze că se simţea el însuşi pierdut - strivit, ca între două pietre de moară, între propria-i groază şi propria-i neputinţă.

Anne şi Geo nu se sinchisiseră de lacrimile Carolei. în schimb, încăpăţânându-se să spere, în pofida evidenţei şi a bunului simţ, că ireparabilul nu se produsese, bombardaseră calculatorul cu comenzi verbale pe cât de incoerente, pe atât de inutile, căci elicopterul începuse - şi continuase - să zboare ca o muscă turmentată, vădindu-şi

preferinţele pentru schimbările terifiante de direcţie şi de altitudine.

Atunci văzuseră coloana adevăraţilor pribegi. Inteligenţa

dementă la al cărei bun plac se aflau îi coborâse la un moment dat destul de mult ca să observe că gloata vocifera înălţându-şi spre ei nu numai ochii, ci şi pumnii, dar bâzâitul încă uniform al elicei îi împiedicase să desluşească în ce măsură îi blestema, pizmuindu-i pentru maşina zburătoare, sau îi lua în râs, ghicind că dăduseră de dracu'.

– Acum n-o să ne mai invidieze nimeni, spusese Geo după ce, coincidenţă sau nu, elicopterul aterizase ca la carte în urma comenzii urlate de vocea răguşit-scrâşnindă a unei Anne în pragul isteriei:

– Potoleşte-te odată, luate-ar naiba de tinichea idioată!

– Puhoiul o să treacă pe aici, precizase tot ea - părând să-şi fi regăsit calmul - în timp ce părăseau capcana zburătoare. Şi noi o să vindem elicopteru' la licitaţie. Pentru provizii, înţelegeţi?

– înţelegem că te-ai sonat, ripostase Geo, cu brutalitate. Ăia o să-ţi ia şi elicopteru', şi proviziile, şi gâtu'. Dacă nu cumva or să te reguleze până ţi-oi da duhu', că - ia-o drept compliment, scumpeteo! - amatorii n-or să lipsească!

– Să fugim! scâncise Carole, cu privirea umedă atârnată de ochii lui Yves, şi el pricepuse că se vedea pe sine însăşi strivită între tina lipicioasă şi perindarea a zeci de trupuri asudate, de bărbaţi îndobitociţi şi întărâtaţi.

– Nu fugim, decretase Geo. Patru oameni singuri nu pot traversa o autostradă. Ne ascundem până soseşte coloana. O să urmeze încăierarea generală - pentru elicopter. Timp în care ne infiltrăm în turmă - nestingheriţi şi neobservaţi. Şi gata, pe urmă n-o să se mai prindă nici dracu' că n-am fost de-ai lor de la bun început!

Yves şi Carole acceptaseră planul fără să cârtească. Doar Anne adăugase, înverşunată:

– Mai întâi stricăm bateria solară. Nu vreau ca nişte nenorociţi să ajungă înaintea mea în Siberia numai fiindcă n-au avut de lucru şi-au învăţat să piloteze!

– Cu plăcere, rânjise Geo, cu aceeaşi satisfacţie cu care îşi iţise dinţii şi cu o oră mai târziu, când se amestecase cu neruşinare în mulţime, înjurându-i cu poftă pe „nemernicii" care făcuseră acel minunat mijloc de transport inutilizabil.

Apoi toţi patru îngroşaseră una din gâlmele înşiruirii pribegite, străduindu-se să nu-şi blesteme altfel decât în gând soarta care-i transformase din zburătoare semeţe şi sprintene în

târâtoare umile şi vlăguite.

Mergeau aşa de trei zile, susţinuţi doar de nădejdea comună tuturor fugarilor, pe care, chiarjn jurul lor, mulţi simţeau nevoia să o trâmbiţeze cu glasuri ostentativ optimiste:

– Ălora nu le prieşte frigul. E o certitudine. în Siberia vom fi iarăşi singuri!

Pe vremea când omenirea abia începea să realizeze că era pe cale să devină o specie dominată şi domesticită, când încă mai existau legi, autorităţi şi institute de cercetare, Yves fusese printre primii care anunţaseră şi demonstraseră că regiunile polare şi subpolare erau noile tărâmuri ale făgăduinţei, aşa că se bizuia pe această ultimă şansă chiar mairnult decât ceilalţi - de aceea îşi şi părăsise luxoasa vilă de vacanţă din Grecia însorită. însă îl îngrijora perspectiva luptei pentru existenţă într-un loc de fel ospitalier şi în sânul unei gloate din ce în ce mai disperate şi mai agresive. Asta dacă aveau să ajungă până acolo, căci mersul pe jos era cumplit - sărmana Carole făcea eforturi supraomeneşti, ceea ce n-o împiedica să fie din ce în ce mai străvezie - iar primul obstacol era tot mai aproape, se zăreau deja răsfrângerile tăioase ale razelor unui soare nepăsător, care loveau pieziş capotele miilor de maşini ticsite cu oameni însufleţiţi, la rândul lor, de o aceeaşi unică speranţă...

Tresări când Carole îl smuci, înhăţându-l de deasupra cotului, dar, stoarsă de vlagă cum era, femeia nu reuşi să-l scape de mâna străină ce i se lăsă pe umăr.

„Oarba!" se înfioră Yves, întorcându-se.

într-adevăr, ea era. Aidoma Carolei, arăta exagerat de firavă, dar era încă şi mai tânără, şi ochii ei păreau să ţintească prin şi dincolo de el, parcă străpungând deopotrivă spaţiul şi timpul.

„Ca şi cum mi-ar vedea moartea", cugetă Yves, cu o stranie detaşare, fără să simtă că spaima îi năpădea fruntea cu broboane de sudoare.

– Doamne, apără-l! suspină Carole.

O privi dorind să-i zâmbească şi să o încurajeze, dar ochii îi alunecară, fascinaţi de coloana ce se despica, conturând un romb larg, în centrul căruia doar Carole, Anne şi Geo rămăseseră alături de el şi de oarbă.

– Trebuie să alegi unul, zise oarba, întinzându-i o jumătate de faţă de pernă bine tăvălită prin noroiul clisos, pentru ca

pânza rărită să se închege, nepermiţând micilor

jetoane reflectorizante (până nu de mult fala unor jocuri sofisticate), să alunece din acea urnă improvizată. Asta e legea, singura lege a coloanei noastre...

Yves ştia. Ştia că scurtăturile pe care îşi târşâiau speranţele refugiaţii pedeştri întretăiau nu numai ape pe care le treceau pe plute improvizate sau în ambarcaţiuni gonflabile, ci şi şosele şi autostrăzi pe care vâjâiau, zi şi noapte, maşinile norocoşilor. Şi mai ştia că niciuna nu-şi oprea de bunăvoie goana ca să permită - preţ de un ceas şi mai bine - scurgerea unui şuvoi de oameni împovăraţi. Dar dacă, dintre cei dibuiţi de oarbă, primii şapte care trăgeau un jeton roşu se azvârleau, rând pe rând, în calea fluxului motorizat, calculatoarele coordonatoare comandau ocolirea sau frânarea, căci programul lor imuabil prevedea evitarea oricărui obstacol, iarcei care-şi conduceau autovehiculul cu propria minte şi cu propriile membre făceau acelaşi lucru - cel puţin în măsura în care apreciaucă impactul cu sinucigaşul le putea deprecia maşina, acel bun de o inestimabilă valoare. însă, în ciuda precauţiilor, totul se termina cu o inevitabilă ciocnire în lanţ, ceea ce întrerupea perindarea monştrilor mecanici. Atunci, triumfătoare, mulţimea năvălea printre ei, neuitând ca, în treacăt, să spargă cât mai multe parbrize şi să sfârtece cât mai multe cauciucuri, fiindcă îmbuibaţii din maşini erau concurenţa neloaială şi trebuiau opriţi, sau măcar întârziaţi. Iar preţul acelei victorii iluzorii era, de obicei, moartea găsitorilor jetoanelor purpurii.

– Hai odată, omule! îl îndemnă, nervos, Geo. Orice e mai bun decât incertitudinea asta! Amintindu-şi subit sfaturile unei bunici bigote, Yves îşi făcu cruce, închise ochii, bâjbâi

prin traista oarbei cu o mână tremurândă, prinse un jeton cu două degete, îl ridică şi…

– E galben! auzi strigătul extaziat al Carolei.

– Pune-I înapoi, băftosule, îi ceru oarba, parcă dezamăgită. Şi îndrumă-mă spre grosul coloanei!

încă tremurând, Yves o conduse câţiva paşi şi răsuflă adânc după ce acea piază rea se pierdu în mulţime. Apoi îşi înălţă ochii spre imaculatul senin boltit asupră-le, neştiind dacă se cuvenea - şi dacă voia - să mulţumească sau să blesteme.

„Nici măcar un nor acolo sus", gândi. „Şi aici, jos, atâta teroare, atâta durere, atâta suferinţă! De ce ne faci asta? Chiar

existi - şi chiar ne faci asta?! Ne iei Pământul?! Ne dai cu o mână pribegia şi robia cu cealaltă?!"

– Iubitule, murmură Carole, şi el îşi muşcă buzele, urându-se fiindcă-i sporise temerile arătându-şi slăbiciunea.

Darea continuă, surâzând:

– Cred că am intrat sub semnul norocului!

– Norocul ţi-l faci singur, interveni Anne. Hai, căutaţi-vă răngi şi cuţite! Nemernicii ăia merită să le stricăm automobilele!

– Nu-i asta soluţia, râse Geo. Trebuie să-i scoatem dintr-o maşină, dintr-una singură. Ajunge pentru noi patru!

– Dar cum? întrebă Carole, brusc interesată, şi Yves nu putu să nu-şi aducă aminte că delicata lui soţie obişnuia să considere tâlhăria unul din păcatele capitale.

– La asta gândiţi-vă şi voi! se stropşi Geo. Şi cât mai repede, ce naiba!

Yves recunoscu că ideea celuilalt n-ar fi trebuit lăsată să se piardă, dar emoţia tragerii la sorţi în care se pomenise implicat pe neaşteptate îi sleise energia - şi speranţele deopotrivă. Aşa că se mulţumi să înainteze luptându-se cu teroarea iminentei repetări a momentelor de cumpănă, când, într-un fel sau altul, viaţa lui - sau a Carolei - putea atârna iarăşi de un fir de păr, pe care ghinionul l-ar fi putut reteza cu aceeaşi uşurinţă cu care îl întărise norocul.

Curând, coloana se masă de-a lungul autostrăzii şi maşinile îşi înteţiră goana nebună, parcă întărâtate de izul unui apocalips însângerat, ca nişte bestii hulpave, odrăslite de o imaginaţie bolnavă...

„Bolnavi de spaimă", înţelese Yves. „Accelerează fiindcă speră să scape cu fuga. îi îngrozim cel puţin tot atât cât ne îngrozesc ei pe noi. Şi atunci, la ce bun să furăm o maşină?"

– Am un plan, anunţă Geo, plin de sine, în timp ce frânele scrâşneau, roţile chinuite tărcau asfaltul, tabla se freca de tablă, claxoanele slobozeau chiote prelungi, înjurăturile se pierdeau într-un canon pe sute de voci isterizate, şi peste toate se înălţau, parcă fără sfârşit, cutremurătoarele urlete de moarte ale celor ce puseseră stavilă cavalcadei. Staţi lângă mine, continuă netulburat Geo. Traversăm printre ultimii. Şi acţionăm repede. Eu o să...

Dar Yves nu-l mai ascultă. Pentru că tocmai observase că nu-l mai asculta nici Carole. Cu spatele spre autostradă, ea

tremura, frângându-şi mâinile, strângând din dinţi,

contorsionându-şi obrajii şi privind ţintă trei bărbaţi lipsiţi de poveri, care, ţinându-se de mâini, se apropiau fără grabă, cu paşi vioi şi elastici.

– Rezistă, Carole! ţipă Yves. Opune-te, nu te lăsa luată în stăpânire! Vino cu mine! Haide, Carole, să fugim! Putem traversa autostrada!

Liniştindu-se ca prin farmec, ea îi zâmbi, extaziată.

– Suntem salvaţi! Salvaţi! Ne întoarcem acasă! îl anunţă, triumfătoare - iar oarba, care îi stătea alături, râse transfigurată, lăsând să-i scape traista cu jetoane.

– Nu, Carole, nu! o imploră Yves. Ăia sunt ei, sunt năvălitorii! Fă un efort, stăpâneşte-ţi mintea, nu te lăsa prinsă! Nu-i lăsa să te înşele! Nu sunt oameni, înfăţişarea lor e trucată!

– Ne sunt prieteni, susură Carole, cu ochii la fel de goi ca ai oarbei, şi, la fel ca ea, porni înspre invadatori zâmbind, cu braţele deschise.

– Stai, Carole! urlă Yves, încercând să o oprească. Dar ea îi scăpă din mâini smucindu-se cu o forţă pe care nu i-o cunoştea şi care nu se potrivea cu îndemnul glasului ei suav:

– Vino cu mine, iubitule! Ne sunt prieteni!

– Las-o! zbieră Geo. E pierdută, au înrobit-o. Uite, alţi păcăliţi îşi părăsesc maşinile! Hai, repede, acum e momentu'!

– Nuuuu, mormăi Yves, dar se lăsă târât înapoia acelora - tot mai mulţi - care o urmau pe Carole în întâmpinarea fermecătorilor.

Apoi Anne îl îmbrânci într-o maşină abandonată chiarîn marginea autostrăzii, pe care Geo se grăbi să o comute pe comanda manuală.

– Nuu, şopti Yves, căutând-o pe Carole din priviri. Ei ne sunt prieteni, se pomeni adăugând în timp ce românul demara în trombă - luând-o de-a dreptul peste câmp şi nici măcar încercând să-i ocolească pe cei care-i stăteau în drum. Doamne Dumnezeule! ţipă, după ce se îndepărtaseră suficient de grupul năucitorilor, dezmeticindu-se şi descoperind brusc că Anne şi Geo erau cei mai de treabă tipi cu care avusese vreodată de a face. Doamne, Dumnezeule, fără voi m-arfi prins şi pe mine! Ar fi fost mai rău decât moartea! M-ar fi transformat într-o vacă de muls, într-o legumă...

„Dar au dat greş", îşi spuse - şi undeva, într-un ungher al

sufletului lui pustiit, o firavă umbră de speranţă încolţi din propria-i cenuşă şi prinse să se ramifice, prolifică şi tumultoasă. „E ziua mea norocoasă, cu toate că sărmana Carole... Sau tocmai pentru că...?"

Oftă şi se lăsă pe spate, căutând cerul prin parbrizul prăfuit.

„Chiar exişti?! Şi chiar îmi faci asta?!" se îndoi din nou. „Chiar am ajuns să-ţi mulţumesc că m-ai despovărat de grija ei?! Chiar socotesc că mi s-au dublat şansele de supravieţuire?!"

– De ce? rosti. Şi adăugă, simţind suspiciunea din privirile celorlalţi: De ce nu-mi pare rău că am pierdut o pe Carole?

– îţi pare rău! îl linişti Anne. Dar acum nu eşti în stare decât să te bucuri că ai scăpat tu, nu e logic? Nu e omeneşte? Nu e...?

– Carole era o biată creatură strict ornamentală, o întrerupse Geo. Un lux inutil în vremurile astea! Se pare, Yves, că - în sfârşit! - ţi-ai dat şi tu seama!